Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 152. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 10-го ЛИПНЯ 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JULY 10, 1980 No. 152. VOL. LXXXVII.

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР ПРОГОЛОСИВ ТИЖДЕНЬ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ

Президент Джімммі Картер

Вашінгтон. — Президент Джіммі Картер проголосив 19-го травня у Білому Домі у Вашінгтоні тиждень, що починається 13-им липня — Тижнем Поневолених Націй, згідно з постановою Конгресу 21 рік тому про поневолені російським комунізмом народи.

Закликаючи весь американський нарід урочисто відзначувати дні цього Тижня, Президент сказав, що американці підтвердять цим „свою відданість ідеалам, які нас об'єднують і дають надхнення іншим".

Проголошуючи Тиждень Поневолених Націй, президент Картер відкликався на закон, що його прийняв Конгрес ЗСА 17-го липня 1959-го року, а підписав тодішній президент ЗСА Двайт Айзенгавер. Згідно з тим законом, кожночасний президент ЗСА проголошує кожного року третій тиждень у липні Тижнем Поневолених Націй, закликаючи американський нарід до належного його відзначення.

Повний текст Проклямації Президента та її український переклад звучить:

Twenty-one years ago, by a joint resolution approved July 17, 1959 (73 Stat. 212), the Eighty-Sixth Congress authorized and requested the President to proclaim the third week in July as Captive Nations Week.

Throughout our history we Americans have held the deep conviction that liberty and independence are among mankind's inalienable rights. Our ideal has remained that of our founding fathers: governments derive their legitimacy from the consent of the peoples they govern. Soviet aggression against Afghanistan is the latest stark reminder that this ideal is not universally respected.

Mindful of our heritage and our principles, let us take this week to salute the men and women everywhere who are devoted to the cause of liberty and the pursuit of human rights in their native lands.

NOW, THEREFORE, I, JIMMY CARTER, President of the United States of America, do hereby designate the week beginning on July 13, 1980, as Captive Nations Week.

I invite the people of the United States to observe this week with appropriate ceremonies and activities and to reaffirm their dedication to the ideals that unite us and inspire others.

IN WITNESS WHEREOF, I have hereunto set my hand this nineteenth day of May, in the year of our Lord nineteen hundred and eighty, and of the Independence of the United States of America the two hundred and fourth.

JIMMY CARTER

Двадцять один рік тому спільною резолюцією, схваленою 17-го липня 1959 року (73 Стаття, 212), Вісімдесят шостий Конгрес уповноважив і просив Президента проголосити третій тиждень липня Тижнем Поневолених Націй.

Протягом нашої історії ми, американці, посідали глибоке переконання, що свобода і незалежність є неподільними людськими правами. Нашим ідеалом залишився ідеал наших батьків-основників: уряд бере свою легітимність зі згоди народу, яким він керує. Совєтська агресія проти Афганістану є найостанніша сильна пригадка, що цей ідеал не скрізь поважається у світі.

Пам'ятаючи про нашу спадщину і наші принципи, відзначмо цього тижня чоловіків і жінок по всьому світі, хто відданий справі свободи і здобуванню людських прав в їхніх рідних країнах.

ТОМУ ТЕПЕР, Я, ДЖІММІ КАРТЕР, Президент З'єднаних Стейтів Америки, визначую тиждень, що починається 13-им липня 1980 року, як Тиждень Поневолених Націй.

Я запрошую населення З'єднаних Стейтів відсвяткувати цей тиждень відповідними урочистостями й активностями і підтвердити свою відданість ідеалам, які об'єднують нас і дають надхнення іншим.

В ДОКАЗ ЦЬОГО, я тут поклав свій підпис цього дня, 19-го травня, року Божого тисяча дев'ятсот вісімдесятого, і року Незалежности З'єднаних Стейтів Америки двісті четвертого.

ДЖІММІ КАРТЕР

У Детройті відбудеться крайове відзначення ТПН

Детройт, Міч. (Б. Федорак). — Дня 13-го липня ц. р., в год. 1-ій вполудне, тут, при Кеннеді Сквер в центрі цього міста, відбудеться крайове відзначення Тижня Поневолених Націй, що збігається з відкриттям Крайової Конвенції Республіканської партії, яке тут відбудеться 13-го липня, а також із величавим фестивалем, що його організують — Комітет Поневолених Націй і Антибольшевицький Бльок Народів, що проходитиме в днях від 18-го до 20-го липня, тут на Гарт Пляза.

Між запрошеними промовцями Тижня Поневолених Націй є губ. Роналд Реґен, губ. Вілліям Милликен та конгр. Едвард Дервінський. На цю маніфестацію прибуде тисячі американців, які походять із таких країн, як: Україна, Литва, Мадярщина, Чехо-Словаччина, Словаччина, Польща, Латвія, Естонія, Білорусія, Румунія, Болгарія, Хорватія, Афганістан та інші поневолені народи, щоб тут задемонструвати свою солідарність і піддержку в боротьбі за волю.

Сотні делеґатів, учасників Крайової Конвенції та Республіканської партії також візьмуть участь у відзначеннях на Кеннеді Сквері. Після маніфестації учасники у своїх окремішних народних одягах та з національними транспарантами візьмуть участь у величавій параді.

Організатори закликають всіх українців взяти участь у цій репрезентативній маніфестації, тим способом виявивши свою піддержку поневоленим Москвою народам.

Ню Йорк приготовляється до відзначення ТПН

Ню Йорк, Н.Й. — Комітет Об'єднаних Українсько-Американських Організацій — Метрополітальний Відділ УККА і Відділ Американських Приятелів АБН інформують, що перша частина відзначувань Тижня Поневолених Націй відбудеться в Ню Йорку в неділю, 13-го липня ц.р., а друга в неділю. 20-го липня біля статуї „Свободи", співорганізатором якої є організація Американці за Визволення Поневолених Націй.

Збірка українських учасників 13-го липня на 59-ій вулиці і 5-ій евеню, перед готелем Пляза для сформування походу до катедри св. Петрика. В цьому році українська група очолює похід і тому організатори закликають щоб українці взяли численну участь, молодь в одностроях, а жінки і дівчата в національних одягах. Після Богослужби, учасники перейдуть походом до Центрального парку (Бендшел) де відбудеться маніфестаційна частина свята з доповіддю д-ра Аскольда Лозинського і мистецькою частиною з участю танцювального ансаблю Осередку СУМ-А з Йонкерсу „Карпати" під керівництвом В.Уздейчука.

В неділю, 20-го липня учасники збиратимуться о год. 1:30 по полудні біля статуї „Свободи" і там доповідатиме д-р Валентина Калиник та представники поневолених народів. Крім того відбудеться церемонія покладення вінка біля статуї і мистецька частина.

Організатори надіються, що українська спільнота Ню Йорку й околиць своєю активною участю підтримає ідею відзначування Тижня Поневолених Націй і тим самим дасть належну моральну підтримку тим силам в Україні, які змагаються за привернення свободи для українського народу й інших поневолених Москвою націй.

УККА видав нову брошуру напередодні ТПН

Ню Йорк, Н.Й. — Заходом Екзекутиви УККА вийшла нова, 16-сторінкова брошурка англійською мовою під заголовком „Поневолені Нації в 1980-их роках: Солженіцин проти історії".

В „Передмові" брошурки сказано, що ухвалення закону про Тиждень Поневолених Націй (Публічний закон 86-90) є один з найважливіших офіційних актів американського Конгресу відносно Совєтського Союзу, в якому визнано 22 окремі не-російські нації в СССР, включно з Україною, жертвами комуністичної Росії і які мають незаперечне право на самостійність.

Згадано, що після ухвалення того закону, деякі американські вчені та провідники російської еміґрації критикували його за пропущення Росії, як однієї з „поневолених" націй. Одначе, американські законодавці правильно визнали, що Росія не могла підпасти дефініції поневоленої нації.

В брошурці сказано, що після захоплення влади большевиками в Росії, російська опозиція не зуміла створити російського екзильного уряду тому, що вона уважала большевизм суто російським, хоч і переходовим явищем.

Підбиті землі: Україна, Білорусь, Вірменія і Грузія, навпаки, зуміли втримати екзильні уряди, які продовжували і далі продовжують боротьбу за відновлення політичної незалежности своїх країн. Це сталося також у випадку балтійських країн, які загарбала Москва в червні 1940 року. Протинімецькі екзильні уряди також створили поляки, чехи і югославці, як теж французи, бельгійці, голляндці, данці й норвежці, коли їхні країни опинилися під окупацією гітлерівської Німеччини.

В травні, 1980 року, біля тисячі афганців зібралися в Пакістані та створили екзильну Велику Раду (лоя ірга), проголошуючи її екзильним урядом Афганістану, чого не зробили росіяни у свій час.

В брошурці рівнож є гос-

(Закінчення на ст. 3-ій)

CAPTIVE NATIONS IN THE 1980s

Solzhenitsyn vs. History

21st ANNIVERSARY OF CAPTIVE NATIONS WEEK RESOLUTION

July 17, 1959 – July 17, 1980

Заголовна сторінка (поменшена) нової брошурки.

Москва остерігає перед туристами в час Олімпіяди

Москва. — Це можливе тільки в Москві, щоб публічні засоби масової інформації замість накликувати до гостинности супроти туристів, які прибудуть сюди, щоб взяти участь в Олімпіяді, накликують до підзорливости, ворожої постави і чуйности супроти закордонних гостей. Викликуючи шпигуноманію, совєтські засоби масової інформації запевняють совєтських громадян, що в різних країнах світу, а особливо в ЗСА панує „антисовєтська гістерія".

У совєтськім радіо безперервним потоком течуть накликування місцевого населення, щоб воно не вірило прибуваючим туристам і слідкувало за ними та доносило поліційним органам про їхню поведінку. Телебачення висвітлює спеціяльні фільми шпигунського змісту, щоб наставити населення проти чужинців, серед яких „заховані аґенти західніх розвідок". Як звичайно, змішані інформації про сіонізм і Ізраїль з національновизвольними рухами поза залізною заслоною, до того додані натяки й розповіді про воєнні злочини нацистів.

Підвищену увагу звертають радіо й телебачення на можливості, що західні туристи привезуть із собою цензуровану в Совєтському Союзі літературу; а вже найбільше насторожують вони населення перед летючками й політичними брошурами. Совєтська система, яка панує на „одній шостій світу", оточена „санітарним кордоном" сателітів остерігає перед „великими небезпеками", які можуть виникнути з читання тих листівок і брошур та з розмов з громадянами західніх країн.

На Союзівці відбувся перший тенісовий турнір нового сезону

Фіналісти усіх груп і господарі турніру.

Союзівка. — П'ятдесят три змагуни і змагунки взяли участь у тенісових першенствах УСЦАК-Схід, які відбулись на цій оселі УНСоюзу під час довгого „вікенду" з нагоди свята Дня Незалежности, 4-6-го липня, започатковуючи новий сезон турнірів. Змагання, що їх організував Карпатський Лещетарський Клюб, проходили в шістьох групах.

У групі чоловіків Іван Дурбак (КЛК) здетронізував минулорічного переможця і кількакратного чемпіона Юрія Савчака („Тризуб" Філядельфія) перемогою у фіналі 6-3, 6-2. У півфіналах цієї групи, в якій стартувало 28 змагунів, І. Дурбак переміг Юрія Харука (УТК Чікаґо) вислідом 6-3, 6-2, а Ю. Савчак — Оле-

(Закінчення на ст. 3-ій)

У світі

ІНФОРМАЦІЙНІ ОСЕРЕДКИ РІЗНИХ християнських місій у Гонґ Конґу повідомили, що наслідком інтенсивної акції на протязі останніх декількох місяців, від часу коли комуністичний уряд КНР зніс заборону виконувати релігійні практики, вони переслали в Китай около 350,000 примірників Біблії. 250,000 примірників — готові до експедиції. У відповідь на це китайські урядові чинники заборонили ввіз Біблій узагалі, без огляду на мову, в якій вони видруковані. На митній коморі в Кантоні, який є головною в'їздовою брамою до КНР, митники виключають із особистого вантажу пасажирів, які туди прибувають усі примірники Біблії, а на запити дають тільки коротке пояснення: маємо таке доручення.

УСЯКІ ОБІЦЯНКИ ПРЕЗИДЕНТА ІРАНУ Бані-Садра про додатковий розгляд наказу жінкам носити „ісламський одяг" у всіх іранських урядах закінчилися нічим. Офіційні чинники видали наказ, що з днем 9-го липня усі жінки мають появлятися в урядах у приписаних ісламських уборах. Ті, які не повинуються тому, будуть видалені з урядових приміщень. Щоб облегшити негодування серед жіноцтва генеральний прокуратор аятолла Алі Ґгодусі пообіцяв, що зчасом будуть переведені деякі зміни в традиційному ісламському уборі жінок. Ясно, що така важлива державна справа, як урядове зарядження, як повинно виглядати жіноче вбрання, вимагатиме чимало часу й студій, щоб його перевести.

ПОВІЛЬНЕ УСУВАННЯ КРЕДИТОВИХ ОБМЕЖЕНЬ, що його зарядила Федеральна Рада фінансових резерв викликало позитивний відгук серед банків й інших фінансових інституцій та серед підприємців. Усуваючи кредитові обмеження Федеральна рада вилімінувала різні додаткові вимоги про збільшення плинної готівки в банках та фінансових інституціях і обмеження сум позичок. Знесення кредитових обмежень стане відчутним щойно після якогось часу, коли торговельні й промислові спілки достосують до нього свої пляни й програму діяльности на ближчий час.

РЕЦЕСІЯ, А В ПЕРШУ ЧЕРГУ СПАД ПОПИТУ на такі підставові вироби як сталь, щойно після довшого часу викликала відповідну реакцію, знижку ціни. Друга по величині в ЗСА сталеварняна спілка, Бетлегем Корпорейшен обнизила ціну на цілий ряд сталевих продуктів на 4,5 відсотка. Йдеться про 15 різного роду сталей, які в основному вживані автомобільною промисловістю й промисловістю, яка виробляє різні прилади хатнього вжитку. Інші великі сталеварняні компанії ще не подали свого становища в цій справі. Деякі менші почали також обнижувати ціни.

ЦЕ ВПЕРШЕ В ІСТОРІЇ АВТОМОБІЛЬНОЇ промисловости японські фабрики випродукували більше автомобілів, як американські. Дотепер американська автомобільна промисловість посідала беззастережно перше місце. В перших шости місяцях цього року японські фабрики випустили на ринок 5,5 мільйона автомобілів, а американські в той же самий час випустили менше як 4,5 мільйона. Японські авта стали проблемою для різних країн, а в першу чергу для Америки. Японці, як це тепер говорять у ЗСА, „продукують за добрі авта і за дешеву ціну" і тому іншим країнам дуже важко витримувати конкуренцію із ними. Державні уряди, які в інших умовах були б схильні відповідними законами і формальними реґуляціями спиняти імпорт японських автомобілів, в умовах катастрофальної інфляції отягаються з такими заходами, щоб не обтяжувати мас своїх консументів вищими видатками на автомобілі.

Нова дійсність постає на Далекому Сході

Токіо, Японія. — Тут з'їхалися керівники державної політики обидвох берегів Пацифіку на похоронні обряди після смерти прем'єра Японії Масайоша Огіри. Їхня зустріч символізує поставання нової дійсности в тому обширі, який Москва старається пенетрувати. Совєтський Союз своєї делеґації не вислав, а репрезентуватиме його тільки совєтський амбасадор в Токіо, Дімітрій Полянський.

Похоронні обряди по прем'єрові Огірі прибрали особливий характер. Не зважаючи на деякі ускладнення протоколярного порядку і на те, що Огіру поховорено вже два тижні тому, а ціла церемонія відбудеться перед його портретом, рішив узяти в ній участь Президент ЗСА. Майже одночасно з ним таке саме бажання висловив прем'єр Китайської Народноє Республіки Гуа Ґуофенґ. Після них зголосили свій приїзд прем'єри Австралії, Південної Кореї, Таїлянду, а з інших держав того обширу заповіли приїзд делеґації, зложені з відповідальних державних діячів. В антуражу президента Картера є державний секретар Едмунд Маскі і головний дорадник Президента у справах безпеки Збіґнев Бжезінські. Відсутність совєтської делеґації підкреслює охолодження відносин між Японією і СССР та вказує на чимале незадоволення Москви розвитком подій в тому районі Тихого океану.

Наради в Токіо є очевидною відповіддю на небезпечну агресивну політику Москви в Азії. Після підпорядкування собі В'єтнаму й перебрання у користування найбільших і наймодерніших морських і летунських баз, збудованих в часі в'єтнамської війни, Москва наштовхнула В'єтнам на окупацію Комбоджі, яка стала випадовою базою для дальших пенетрацій. На черзі став Таїлянд, давній союзник ЗСА. На півночі Совєтський Союз підкинув значні військові сили та скріпив свої залоги на окупованих японських островах. Так само він скріпив свої армії на границях КНР.

Держави цього обширу, а з ними ЗСА, які мають традиційні інтереси й пов'язання та зобов'язання в ньому, не могли безчинно приглядатися тому. Зустрічі в Токіо є дуже виразною ілюстрацією, що ті держави рішили протиставитися реалізації московських намірів

Москва побоюється нападу іранців на амбасаду

Москва. — Совєтське інформаційне аґенство ТАСС передало інформацію з Теграну про совєтську ноту, яку зложив пресовий аташе московської амбасади в Теграні з осторогою, що ісламські екстремісти готують такий самий напад на совєтську амбасаду, як вони виконали на американську. Іранські офіційні чинники успокоїли Москву запевняючи повну безпеку амбасаді і її працівникам.

У своєму демарші совєтські чинники оминули офіційні дипломатичні канали, але передали свою інформацію й осторогу через тегранські радіо й телебачення, та за посередництвом інформаційного аґенства Парс. Згідно з повідомленями інформаційної служби Ройтерса, міністер закордонних справ Ірану Садеґ Ґотбзадеґ запевнив совєтські чинники публічно, також через аґенство Парс, що уряд поробив усі потрібні заходи для забезпечення амбасади й потрібних для її праці умов.

Велике обурення серед населення Теграну, а головно серед ісламських фанатиків викликав минулотижневий арешт секретаря совєтської амбасади, в течці якого знайдено шпигунські матеріяли. Секретаря негайно видалено за кордон Ірану, а совєтській амбасаді наказано зменшити число своїх працівників до такого числа, яке має іранська амбасада в Москві.

В Америці

КОНҐРЕСМЕН ДЖОН АНДЕРСОН, ЯКИЙ старається здобути достатню кількість підписів, щоб бути незалежним кандидатом на президента у виборах осінню цього року, виїхав на 11-денну подорож до країн Близького Сходу і Західньої Европи, надіючись, що така його подорож створить належну базу для оцінки його закордонної політики альянтами ЗСА. Андерсон плянував зустрітися на розмові з прем'єр-міністром Ізраїля Менахемом Беґіном, але цей останній у шпиталі і така зустріч ледве чи відбудеться. Крім Беґіна Андерсон має в пляні зустрінутись з президентом Єгипту Анваром ель-Садатом, канцлером Німеччини Гельмутом Шмідтом, прем'єром Англії Марґарет Тачер і міністром закордонних справ Франції Понсетом.

ПРОГРАМОВИЙ КОМІТЕТ ДЕМОКРАТИЧНОЇ партії заповів, що він поставить до програми внесок про льояльність делеґатів у зв'язку з тим, що другий кандидат з Демократичної партії на президента, сенатор Едвард Кеннеді, заповів змагання між ним і президентом Картером вже на самій Конвенції. Картер і сформований Демократичною партією Програмовий комітет хоче зобов'язати делеґатів, щоб вони голосували на означеного кандидата і не міняли своєї думки під час Конвенції. Досі Картер має здобутих 1,982, а Кеннеді 1,235 делеґатів. Для вибору потрібно 1,666 делеґатів.

ГУБЕРНАТОР АРІЗОНИ БРУС БЕББІТ запропонував 10,000 дол. винагороди для особи чи осіб, які допоможуть розкрити контрабанду, що допомогла нелеґальним емігрантам із Ель Сальдору перейти кордон і залишила їх на призволяще в горячій пустині Арізони на видиму смерть. Понад 13 осіб загинули від спраги, а таку ж кількість інших знайшла поліція і працівники Служби еміґрації і натуралізації у повному виснаженні. Деякі з емігрантів, рятуючись від смерти, пробували пити кольонську воду, яка не багато допомагала.

ПРИГАДКА

Пригадуємо всім ВШ Передплатникам „Свободи", що з днем 1-го червня ц. р. одержують англомовний „Український Тижневик" тільки ті передплатники щоденника, які вислали замовлення і належну передплату „Українського Тижневика". Для вигоди тих передплатників, які бажають одержувати „Український Тижневик", але ще не вислали такого замовлення і передплати, поміщуємо в цьому числі відповідний формуляр, що його можна вирізати і переслати виповненого разом з чеком передплати до Адміністрації „Свободи".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper (SECD 530-420) published daily exept Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Відданість справі волі

Американська відданість справі волі й людських прав для людей всього світу відома віддавна і вона віддзеркалена найкраще в новіших часах в резолюції про поневолені народи, яку прийнято двадцять один рік тому, в пам'ятний 1959-ий, коли на початку липня Конгрес З'єднаних Стейтів Америки одноголосно прийняв її, — Сенат 6-го липня і Палата Репрезентантів 8-го липня, — а тодішній Президент ЗСА Двайт Айзенгавер підписав її 17-го липня 1959 року. Відтоді ця резолюція стала законом.

Цей закон говорить про імперіялістичну й агресивну політику російського комунізму, яка з 1918 року, заснувавши обширну імперію, стала найжорстокішою загрозою безпеки всіх народів у світі включно з Америкою. Вже відразу після її постання комуністична Росія шляхом посередньої й безпосередньої агресії поневолила, позбавивши національної незалежности, — кажеться в законі, — „Польщу, Мадярщину, Україну, Чехо-Словаччину, Латвію, Литву, Естонію, Білорусь, Румунію, Східню Німеччину, Болгарію, Континентальний Китай (тоді впливи в Китаї російсько-комуністичні були незаперечні), Вірменію, Азербайджан, Грузію, Північну Корею, Албанію, Ідель-Урал, Тібет, Козакію, Туркестан, Північний В'єтнам і інші". І якраз стримління до свободи й незалежности велетенської більшости населення в кожному з цих народів згідно законові — є могутнім забороном війні і однією з найкращих надій на здійснення справедливого й тривалого миру в світі.

Приймаючи ці й інші подібні міркування до уваги, закон кличе американський вільнолюбний народ підтримувати морально всі ці справедливі бажання багатьох народів, виносячи ухвалу про Тиждень Поневолених Націй. На кінці закону стоїть: „Президента далі уповноважують і просять проголошувати подібну Проклямацію щорічно, аж поки не буде досягнута воля й незалежність для всіх поневолених народів світу."

Очевидно всі люди в світі, що люблять волю й посідають почуття справедливости бажати волі не лише для себе і для своїх обранців, а скрізь і для всіх людей, невимовно раділи з такої ухвали Конґресу й підтримували й підтримують Президента Америки, що проголошує цей Великий Тиждень для особливих відзначень кожного року.

Але є й інші, Як знаємо відразу ворожо поставились до цього Закону росіяни, які не бажають глянути в вічі анахронізмові двадцятого століття — своєму запізнілому імперіялізмові і далі намагаються „ощасливлювати" своєю „опікою" інші народи світу, зокрема український. З найсильнішою критикою закону про Тиждень Поневолених Націй виступила відразу по його ухваленні і продовжує виступати російська закордонна громадськість, а в останніх місяцях до неї приєднався навіть Солженіцин.

Серед тих українців, що розвинули в себе „культ" Солженіцина, настала повна констернація. А проте, читаючи уважно всього Солженіцина, можна було припускати такий розвиток його світогляду. Не від речі буде тут пригадати вплив професора І. А. Курґанова на Солженіцина і вплив вчення цього професора про багато аспектів підсовєтської дійсности, під яким, до речі, можна в більшості підписатися хоч кому. Але все це — поки не дійшла справа до „розчленування" російської імперії. Тоді професор робить спробу „науково" розправитися з тими, що „розчленування" Росії плянують, і до них він зарахував творців закону про Поневолені Нації.

В книжці „Нації СССР і російське питання", виданій Комітетом за права і свободу Росії в 1961 році, „російському питанню на Заході" присвячено було цілу четверту частину, а поборюванню закону про поневолені нації — цілий розділ — двадцять сторінок дрібного друку, де доводить професор, що вина в усьому... галичан, західніх українців, які, мовляв, так були в свій час переслідувані і австрійцями й поляками, що вони не уявляють собі, яким блаженством може бути російська не — окупація, а опіка...

Виступ проф. Курґанова не був єдиним. Знаємо, що Конґрес Російських Американців, — російський відповідник нашого УККА, — веде цілу низку акцій проти цього закону, і наприклад, у крайових виборах чотири роки тому зокрема було роблено натиск на тоді кандидата на сенатора з стейту Ню Йорку Денієла Мойнігена, щоб він відмежувався від цього „пресловутого" закону, виступив проти „Тижня Поневолених Націй". З Мойніґеном не пощастило, а проф. Курганов в останньому часі знайшов „могутнішого" поборника, самого Солженіцина, який й начебто безкорисно розвінчував жахіття сталінських часів в СССР. І ось Солженіцин кинув свою чималу вагу проти справедливого закону, що прагне морально покласти край кожному національному гнітові. Здавалося б, мусів би і Солженіцин, разом з уже чималою кількістю росіян-дисидентів, які є проти імперії, — російської чи якої іншої, — прилучитися до загальної підтримки шляхетного закону ЗСА. Але ні. На це великого лавреата не вистачило. Щоб начебто довести, що Салтиков Щедрін ще понад сто років тому мав рацію, коли писав, що „нас (росіян) хоч в семи водах мий, нашої російської суті з нас не вимиєш". А шкода. Бо Солженіцинові слід би було стояти з тими, що за волю народів і за волю людини. Але: з Солженіциним чи без нього, американські українці й інші етнічні групи в ЗСА, і всі загалом американці, підуть за покликом свого Президента і прилучаться до урочистих відзначень і активностей цього Тижня, з молитвою і вірою, що остання і потворна імперія — СССР — розпадеться врешті-решт на радість народів всього світу.

ПЕРЕГОВОРИ МІЖ ТРАНСПОРТОВОЮ РАДОЮ і робітничою спілкою, що репрезентує страйкуючих робітників залізниці ПАТ, яка перевозить кожного дня біля 180,000 осіб між Ню Йорком і Ню Джерзі, закінчились безуспішно. Спілка вимагає 36.3 відс. підвишки платень на протязі трьох років і полагодження деяких інших вимог заки робітники повернуться до праці. Транспортова рада в принципі відкидає такі високі вимоги залізничних робітників, які до речі, заробляли до часу страйку 9.90 доляра на годину. Покищо не визначено іншої дати для переговорів і, як виглядає, справа застрягла на мертвій точці. Спеціяльні автобуси перевозять тепер понад 150,000 пасажирів кожного дня через ріку Гадсон за ціну 85 центів в одну сторону.

Панас Феденко

КАТАСТРОФА „НАБРЯЗКУ"

Слово „набрязкý" я чув у народній мові в околицях Кривого Рогу на правобережжі, на території давніх Вільностей Війська Запорізького. Може люди мого віку або й молодші знають і пам'ятають це слово, що прийшло в Україну з мови чеської або словацької. Воно значить: „незабаром", „ось-ось", „близько". Проф. Василь К. Чапленко, що живе в Новому Світі, мабуть чув це слово в тих околицях, де народився. Після цього перейдімо до самого діла, до проблеми, над якою „сушать голови" відповідальні політики й військові в цілому світі.

Гляньмо на науково-технічний розвиток, що стався у передових країнах світу протягом останніх 250 років. Військо французького Наполеона І (1769-1815) ходило пішки, як і армії Наполеона III та дивізії німецькі під командою Прусії, що здобули перемогу під Седаном 1870 року. Але вже в Першій світовій війні піхота й кавалерія в індустріяльних країнах відступали на задній плян і опанцеровані вози („танки") західніх великодержав примусили Німеччину до капітуляції 9-го листопада 1918 року.

Організація збройних сил різних країн йшла між двома світовими війнами під знаком моторизації. Тільки польський уряд, із-за фінансових труднощів, занедбав моторизацію і надіявся на свою кінноту: у вересні 1939 року польська кавалерія загинула при зустрічі з німецькими панцерниками.

Кінець Другої світової війни відкрив нову добу в історії людства. Наука і техніка дали в руки урядам зброю атомову, якої не могла собі уявити людська фантазія. І тепер мешканці пляонети-землі є в положенні того чарівника, що викликав з них духів собі на допомогу, та не може їх загнати назад у безодню, і мусить жити з ними в „мирній коекзистенції", в постійному напруженні і в страсі, що ці пекельні сили раптом запалять увесь світ.

Мусимо добре тямити: не сама добра воля живе в душах людських. У натурі многих людей переважає зла воля, бажання шкодити сусідам-громадянам, ближнім і дальшим. Народна мудрість згадує того „добрягу", що радіє, коли у сусіди „корова здохла"... Є такі особи й на чолі урядів своїх країн, які надіються атомовою бомбою розв'язати питання міжнародної політики. Недавно я читав заяву президента, відсталої африканської країни — Лівії, на ім'я Кадаффі. Цей диктатор засуджує на смерть громадян Лівії, що тікають в чужі країни, щоб не бути під тиранським режимом на батьківщині: лівійських „дисидентів" убивають аґенти президента Кадаффі в Лондоні, в Римі та в інших містах.

Кадаффі має в своїх руках нафтові джерела і хоче своїми мільйонами допомогти іншим мусулманським урядам зробити „ісламську" атомову бомбу. Тоді цей „спаситель людства" міг би знищити Ізраїль і сусідній Єгипет, що має нормальні дипломатичні зв'язки з Ізраїлем. Ясно, що війна, почата „ісламською бомбою", не закінчилася б на Середньому Сході, а привела б до світового конфлікту. Крім „геніяльного" Кадаффі знайдуться й інші „Герострати" — палії, аби тільки нагода дала їм у руки атомову зброю.

Є й інша небезпека, незалежна від людської злої волі. Хоча спеціялісти-конструктори атомових і водневих бомб стараються забезпечити продукти своєї праці, однак і техніка, здавалось би, мертва по натурі, має свої „примхи". Це показали недавні приклади. Відомо, що американська атомова зброя розміщена в підземних сховищах, в підводних човнах і на літаках, готових кожної хвилини, на команду, піднятися вгору проти ворожих сил. Радар дає можливість бачити атакуючі апарати противника. Командири збройних сил і американський Уряд не мають довір'я до миролюбности московського політбюра. Тому американські збройні сили перебувають постійно напоготові, проти можливої совєтської атаки, щоб заздалегідь дати відсіч агресорові.

Виявилося, однак, що помилилися апарати, які мали б точно ствердити, чи Америці загрожує совєтська атомова атака, чи її немає. Це сталося тричі в 1979 і 1980 роках. Чергові спеціялісти в підземних центрах побачили на своїх екранах наближення совєтських ракет до берегів Америки. Вони негайно вдарили на сполох: цим змобілізовано збройні сили Америки на землі, під водою і в повітрі.

Однак спеціялісти не будили президента республіки, який єдиний має право дати команду атакувати противника. Минуло кілька хвилин, і виявилося, що то був фальшивий сполох: Москва не посилала своїх ракет з атомовими бомбами на загибіль мільйонів американських громадян. Чи не може таке саме статися у совєтських підземних центрах, що контролюють рух збройних сил противника, і чи помилка, із-за технічної недосконалости, не викличе світової катастрофи?

Живемо в фантастичному світі: зброя, створена людським розумом і талантом, загрожує людському родові.

ДОПОВІДІ О. АРХИМАНДРИТА Д—РА Л.ГУЗАРА

Філядельфія, Па. — Релігійне Товариство українців католиків в ЗСА Свята Софія та відділи Українського Патріярхального Товариства спонзоруватимуть доповіді гостя з Риму о. архимандрита д-ра Любомира Гузара, який говоритиме на тему: „Тисячліття християнства в Україні і наші завдання". Зустрічі з о. д-ром Л.Гузаром відбудуться у таких місцевостях: в суботу, 12-го липня — Гартфорд, Конн., год. 7-ма вечора в залі УКЦеркви при 125 Ветерсфілд евеню; неділя, 13-го липня — Бостон, Масс. після Служби Божої о год. 10-ій в церковній залі; субота, 19-го липня — Гантер, Н.Й., год. 7-ма вечора в Гражді; неділя, 20-го липня — Керґонксон, Н.Й., год. 1:30 по полудні в церковній залі.

Микола Шпитко

Інвестиція грошей у соціяльне забезпечення

Ясна річ, що інвестовані гроші у соціяльне забезпечення є дуже важливі для кожного особисто або для родини, тому треба час від часу вдаватись до перевірки цієї інвестиції.

Перш усього треба перевірити чи Управління соціяльного забезпечення точно записало ваш зарібок. Треба також перевірити чи на вашому рахунку є записані всі ваші заробітки на протязі чвертьріччя. Може статися, наприклад, таке, що ваш працедавець додає свою частину до податку, що відтягається із вашого заробітку на соціяльне забезпечення — і це все відсилає до податкового уряду. Податковий уряд посилає звіт про ваш заробіток до Управління соціяльного забезпечення, яке в дальшому передає цю інфірмацію компюторові, а той занотовує дану суму у ваш рекорд. Але тут може і людина і компютор помилитися. Бож, коли тільки одне число з вашої ідентифікаційної картки соціяльного забезпечення урядовець змінить, ваш зарібок запишуть на когось іншого. Це трапляється не раз, а з цим може й притрапитися і у вашому випадку. Тому, щоб себе забезпечити перед такими неприємностями, ваш рекорд треба провірювати кожних три роки. Згідно зі законом, рекорд ваших зарібків можна поправити до трьох років, трьох місяців і 15 днів, після цього, коли ви отримали заробітню платню. Правда, можна і пізніше вимагати внесення поправки, але воно вже багато важче і часом треба вдаватися судовою дорогою.

Як вже згадано раніше, працівник може вимагати виказу своїх зарібків, щочвертьріччя висилаючи до Управління форму ОАП 7004 на адресу: Administration of Social Sesurity, P.O. Box 57, Baltimore, Md. 21203 Вгорі на лівому боці форми треба зазначити літери QC, без того вам пішлють рахунок заробітку без кварталів.

Багато людей працює, рівночасно отримуючи грошові чеки зі соціяльного забезпечення. Деякі працюють, бо в них є бажання працювати, інші знову працюють, бо чек із соціяльного забезпечення їм не вистачає.

Які зарібки зараховує Управління соціяльного забезпечення?

Зарібок, який Управління втягає на рекорд, походить із праці покритої соціяльним забезпеченням, за винятком цього роду праці, коли зарібок виносить менше як 20 долярів місячно. Ввесь зарібок чи платня рахується перед усякими відтягненнями. Сюди належать також бонуси, комісове, заплата за вакації і всілякі виплати, коли хтось залишить працю.

Деякі вплати працедавця не враховуються як зарібок, а саме: перевіз та кошти подорожі, хворобова платня. Виплати працівникові, якому 62 роки і більше, за період часу, в якому він зовсім не працював, не рахується. Зарібки самозатруднення осіб також зараховуються. Час, який потрібно, щоб виконати дану працю не рахується, тільки сам зарібок. Праця виконана в період часу менше як 15 годин місячно не зараховується до „значних". Зарібок або самозатруднення поза Америкою, від якого відтягають податок на соціяльне забезпечення, рахуються. Якщо хтось працює поза Америкою, але з його заробітку не стягають на соціяльне забезпечення, той зарібок не зараховується.

У загальному, коли даний зарібок не походить з праці, не враховується до соціяльного забезпечення, наприклад: прихід із капіталовкладу, відсотки від заощаджень, пенсія соціяльного забезпечення, пенсії ветеранів, дохід чи втрата із продажу бондів, подаровані гроші, або спадщина, чинш з дому, хіба, що хтось є продавцем вартісних паперів. Не враховують також коштів подорожів, заплату за участь у лаві присяглих.

АМЕРИКАНКА З ПІВДЕННОЇ КАРОЛАЙНИ Шавн Ніколс Ветерлі була найменована королевою краси світу у контесті красунь, який відбувався цього року в столиці Південної Кореї Сеулі. Двадцятьрічна Ветерлі була обрана з-поміж 69 красунь з багатьох країн світу і крім звання „Міс Юніверс" одержала грошеві й інші нагороди на загальну суму 100,000 долярів. Останньою американкою, яка здобула це звання 13 років тому була Силвія Гічкок з Алабами.

ГЕНЕЗА РУХУ СПРОТИВУ В УКРАЇНІ

Цю генезу й характеристику українського руху спротиву в Україні подала п-і Ніна Строката-Караванська 28-го червня ц. р., на XIУ-ій Пленарній Сесії Секретаріяту СКВУ в Торонто, Канада. — Редакція.

Утворення відкритого й несанкціонованого громадського об'єднання в умовах тоталітарного режиму розпочало новий етап у житті української опозиції, існування якої стало усвідомленою реалією після відкрито - закритих судових процесів попередніх років.

Ніхто з 10-ти основників Української Гельсінкської групи не мав сумнівів в тому, що Заключний акт не є досконалішим від Загальної Декляраціі Прав Людини або від інших міжнародних актів такого типу. Проте заключний кінцевий акт 1975 року мав переваги, які полягали в тому, що цей гуманітарний пакт був наймолодшою структурою такого типу, яка виникла у світі, готовому до розмови про пошанування права людини.

Основники УГГ розуміли й те, що за нещирі обіцянки Совєтського Союзу 35 країн світу погодились визнати поновлені державні кордони СССР та створили умови для зміцнення системи, яка існує в світі, як альтернатива свободі й демократії.

Але ж III Кошик Акту — це наймодерніше альтернатива тоталітаризмові.

А тому група поставила собі за мету ознайомлення Держав — учасників та світової громадськости з усіми аспектами права України в складі СССР.

Через своїх кореспондентів група збирала відповідну інформацію. Опрацьовану інформацію оприлюднювали, використовуючи шляхи самвидаву та методу відкритих листів.

Попередній досвід життя не давав підстав сподіватися, що уряд СССР адекватно поставиться до ідеї обстоювати виконання щойно підписаного Міжнародного Акту.

Репресійний період перед Мадридом має свою специфіку: досконало зфальшовані звинувачення, які не мають нічого спільного з гуманітарною діяльністю.

Період перед Мадридом — це також період нових ідей та тенденцій серед учасників Гельсінкського руху в Україні.

У документах, що надходять від ув'язнених членів Української Гельсінкської групи, висловлено пропозицію, щоби СКВУ підготував викривальну документацію про поневолення України, про право українців на еміґрацію з СССР, про реалізацію права України на самостійну державність.

ЗП УГГ — утворене з осіб, які опинилися на еміґрації, у відповідності із традиціями Української Гельсінкської групи та враховуючи нові ідеї, які виникли в середовищі членів Групи на Батьківщині, опрацювало тези для ознайомлення Держав — учасників Гельсінкського акту, та делегацій, які репрезентуватимуть ці Держави на Мадридській Конференції 1980 року:

1. Міжнародно - правова відповідальність уряду СССР за порушення усіх стандартів права України й народу України.

2. Міжнародно - правова відповідальність уряду СССР за аґресію щодо Афганістану й кривавий терор проти народу Афганістану.

3. Визначення конкретної відповідальности уряду СССР за порушення від 1975 року заключного акту нарад про безпеку й співробітництво в Европі.

4. Дійова оборона членів Українського Гельсінкського руху, переслідуваних за санкціями уряду СССР.

Крім того, що ЗП УГГ готується до Мадриду, воно розпочало дослідницьку та видавничу діяльність. Уже укладено й видано 4 випуски „Вісник Репресій в Україні" (укладач — Надія Світлична). Заплянованo також серію видань під загальною назвою „Репресивні реалії режиму СССР". Документи та свідчення.

Ніна Строката повідомила про орієнтовний зміст та плян цих видань. Вона наполягає на тому, що дослідницька діяльність членів Представництва може допомогти створити інформаційні джерела, які можна буде використовувати для об'єктивної наукової аналізи ситуації й подій в Україні протягом останніх 20 років.

„Листи читачів" повинні бути не довші, як одна сторінка машинопису, друкована через два інтервали. Лист повинен торкатися тем, порушених тільки на сторінках „Свободи". Реаґувати слід до десяти днів після опублікування матеріялу. Якщо лист пишеться рукою, то слід писати його чітко і виразно і також з великими відступами поміж рядками. Редакція застерігає за собою право скорочувати листи й виправляти мову, як і скреслювати різкі вислови.

Василь Колодчин

ЗА ДАЛЬШИЙ РОЗВИТОК КРЕДИТІВОК

(Доповідь виголошена на конвенції ЦУКА 7-го червня 1980 року в Чікаго).

(1)

Суспільно-громадський чинник був завжди рушійною силою в ініціятиві організації і розвиткові українських кредитівок у діяспорі. Члени наших кредитівок — це в 90-ти відсотках родини з нової еміграції, які вступили до кредитівок в першу чергу з патріотизму. Для тих членів щаднича книжечка — це горожанський пашпорт приналежности до української спільноти в діяспорі. Отже, наші кредитівки — це суто українські громадські установи, а не як це дехто помилково інтерпретує, що це ще одна фінансова установа в Америці. І тому, якщо ми стараємося збалянсувати активи з пасивами, обраховуємо дивіденду, чи стоїмо при віконці, ми все повинні пам'ятати, що працюємо для української громади, на службі української справи. Отже, як бачимо — існування, життя і праця наших кредитівок є так тісно пов'язані з українськими громадами і нашим суспільством у діяспорі, що говорити окремо про їх розвиток майже неможливо; з цього випливає, що саме існування і розвиток кредитівок є залежний від зросту наших громад. І тому принаймні коротко треба розглянути стан української спільноти в діяспорі.

Для представлення картини дійсности українського поселення в діяспорі найкраще може служити українська Канада. Поперше це тому, що там українське зорганізоване життя найбільше розвинене і можна припускати, що коли певні аспекти цього життя в Канаді є загрожені, то справа представляється ще гірше в інших країнах поселення.

Другою причиною є факт, що уряд Канади є прихильний до національних меншин, завдяки тому існують різні дослідчі інституції, комісії та поодинокі дослідники, які за державні фонди переводять статистику і загалом студіюють різні аспекти багатогранного життя національних меншин. Це уможливлює нам користуватися різними статистичними даними, що відносяться до українців у Канаді. Переглядаючи цю статистику, перед нами, наче на екрані, розгортається справжня реальна картина української спільноти в діяспорі. Перед нами в повному розмірі виринає серйозна, щоб не сказати трагічна ситуація тотальної асиміляції!

Для ілюстрації серйозности проблеми нехай послужить статистика знання і вживання української мови. У 1931 році 93.1 відс. українців у Канаді деклярували українську мову як матірну, а 1971 році, тобто 40 років пізніше, вже тільки 48.8 відс. Отже, на 43.3 відс. менше. Не краще представляється уживання української мови. В 1971 році тільки 22.8 відс. усіх українців в Канаді заявили, що їхня мова є українська. Я маю тут таблицю всіх трьох поколінь, але тому, що третє покоління є найкращим показником майбутнього розвитку української еміграції, представлю цифрами, як воно себе опридiлює.

Українці — 1.2 відс., українці-канадці — 27.0 відс., канадці українського походження — 16.6 відс., канадці — 55.3 відс.

Повище наведена статистика виразно вказує на великі зміни, які заходять у наших громадах — на колосальну небезпеку асиміляції.

А також, якщо перевести аналізу членства українських кредитівок, можна відкрити дуже сумний факт. Пересічний вік членів є коло або понад 60 років. За 10 чи 20 років цей стан буде ще гірший. Іншими словами ми ростемо вниз.

За деяким обрахованням, тільки 4.6 відс. українців в Америці належать до українських кредитівок. Насувається питання: чому так мало? Де свої фінансові трансакції полагоджують 95.4 відс. українців? Тут є велике поле до попису для наших кредитівок. Поле, яке треба зорати і засіяти здоровим зерном кооперативного руху.

Отже, щоб забезпечити дальший ріст і розвиток наших кредитівок, щоб забезпечити себе і тим самим причинитися до збереження українства в країнах наших поселень, нам треба масового припливу нового, головно молодшого членства.

До наших важливих завдань хочу додати ще одну, може найважливішу ціль — збереження української національної субстанції поза межами України. Це велика і почесна роля, яку ми можемо, повинні і мусимо відіграти.

Ми вже ствердили, що буйний розквіт суспільно-громадського і політичного життя української еміграції нидіє і вона поволі заникає. Якщо не буде свіжого припливу еміграції з України — багато наших організацій перестане існувати. Українське життя щораз більше гуртуватиметься коло наших церков. Наші церкви завжди об'єднували і тепер об'єднують найбільше число українців різних поколінь, територіяльного походження і політичних поглядів.

Другою найбільш чисельною місцевою установою є Відділи Братських Союзів і кредитівки. І тому українські кредитівки мають найбільше шансів стати твердою базою українства в діяспорі. Ми маємо фінансові ресурси, адміністраційний персонал, засоби зв'язку і комунікації, комп'ютори, адреси членів тощо. Але це так звучить як лікар каже до хворого пацієнта: — все, що вам потрібно то здоров'я. Але як його здобути?

І тут приходимо до другої частини наших міркувань — як здобути і вдержати наших членів. Наскільки мені відомо, більшість наших кредитівок ніколи не вело широкорозгорненої акції приєднування нових членів. Базою наших членів є українські організації. Це, як ми вже згадали, люди переважно старшого віку, які належать до кредитівок з почуття патріотизму. Сьогодні, однаке, ситуація значно змінилася. Сьогодні так старші, як і молодші члени ставлять до кредитівок значно більші вимоги. Щоб ті вимоги задовольнити і таким чином приєднати велике число нових членів, ми мусимо збільшити услуги, щоб вони були кращі від услуг американських фінансових інституцій.

(Продовження буде)

Джек Піленс — зустрівся з українцями Вінніпеґу

Президент Централі КУК д-р С.Радчук вручає англомовне видання „Кобзаря" Джекові Пеленсові під час зустрічі у Вінніпеґу

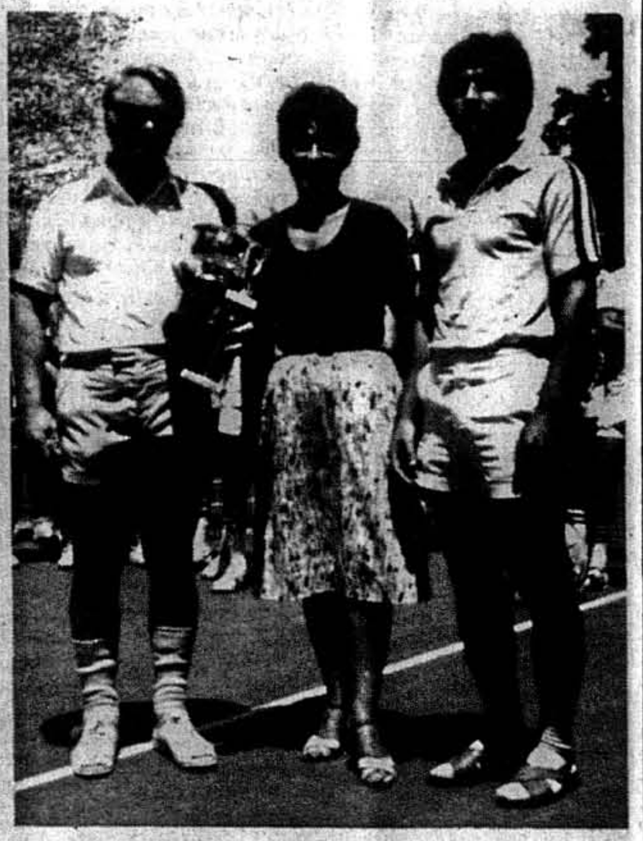
Вінніпеґ,Ман. (КУК). — Як наратор документального фільму про Михайла Свистуна з Манітоби, відомий у світі фільмовий артист українського роду Джек Пеленс відвідав Вінніпеґ з нагоди інавґурації цього нового фільму Галі Кучмій з життя українських піонерів Канади.

Використовуючи перебування в Канаді визначного гостя з ЗСА, з ініціятиви Централі Комітету Українців Канади понад 50 представників української громади Вінніпеґу в неділю 8-го червня відбули зустріч з Пеленсом — Палагнюком за обідом у новому репрезентативному українському ресторані „Дім Козака".

Під час зустрічі Пеленс переповів зворушливі спогади про свою родину, а зокрема про батька — українського фармера з Пенсильванії, а президент Централі КУК д-р С.Радчук вручив йому на згадку видання КУК англомовного „Кобзаря" і альбом І. Кейвана „Тарас Шевченко — образотворчий мистець" з дедикацією і підписами всіх учасників.

На Союзівці відбувся...

(Закінчення зі стор. 1)

О. Олинець одержує пропам'ятну нагороду св.п. д-ра В. Ленця, що її вручила переможцеві дружина покійного Оксана Ленець в асисті сина Андрія.

га Богачевського (КЛК) таким самим вислідом.

У групі сеньйорів, в якій змагалось сім чоловіків, шостий рік підряд переможцем вийшов Олександер Олинець („Тризуб" Філядельфія), закріплюючи цей примат у фіналі проти Бориса Кучинського („Чорноморська Січ" Нюарк) вислідом 6-1, 6-1. У півфіналах О. Олинець переміг Богдана Кутка (Союзівка) 6-1, 6-1, а Б. Кучинський — д-ра Ярослава Рожанковського (КЛК) 6-1, 6-3. Одною з найбільш завзятих партій турніру була чвертьфінальна перемога д-ра Я. Рожанковським над багато молодшим від нього віком Марком Фалинським (КЛК) вислідом 6-4, 1-6, 7-5.

Крім нагороди КЛК, О. Олинець одержав пропам'ятний трофей св.п. д-ра Володимира Ленця, довголітнього тенісиста і визначного громадського діяча, який помер під кінець минулого року. Цю перехідну чашу, що її в порозумінні з родиною уфундували його друзі, вручила переможцеві дружина покійного Оксана Ленець в асисті сина Андрія. У короткому слові до змагунів під час церемоній вручення нагород п-і Оксана закликала їх до участи в тенісових турнірах та до заправи в інших родах спорту, вказуючи на приклад свого покійного мужа. Його нам'ять вшанували змагуни однохвилинною мовчанкою на заклик провідника змагань інж. Романа Ракочого, ст.

О. Олинець був подвійно врадуваний в цьому турнірі, коли його син Евген, змагаючись вперше на Союзівці, добився перемоги в групі молодших юньйорів, в якій змагалось п'ять юнаків. У фіналі Евген переміг Романа Кручового (Союзівка) вислідом 6-2, 6-0.

У групі старших юньйорів, в якій змагаюсь сім юнаків, Андрій Хархаліс (Пласт Балтімор) переміг у фіналі Адріяна Кутка (Союзівка) після завзятого двобою 6-3, 6-7, 6-3. У півфіналах А. Хархаліс переміг Корнила Чорнія (Союзівка) 6-4, 6-1, а А. Кутко — Дениса Чорнія (Союзівка) 6-3, 6-4. У групі переможених Корнило Чорній переміг брата Дениса 8-5.

У групі жінок стартувало тільки дві змагунки; при чому минулорічний чемпіон Богданна Товпаш (Союзівка) перемогла у фіналі Мирославу Богачевську (КЛК) вислідом 6-2, 2-6, 6-4. У висліді розгривок кожна з кожною в групі юначок, перше місце здобула Катруся Таращук (Союзівка), друге — Таня Савчак („Тризуб"), а третє її молодша сестра Ліда.

У групі переможених чоловіків, тобто змагунів з одною програною, в якій також змагались деякі сеньйори, перше місце здобув Ярослав Тимків („Тризуб"), перемагаючи у фіналі Юрія Грабця (КЛК) 6-4, 6-2.

Нагороди фіналістам вручили: головний контролер УНСоюзу проф. Іван Телюк, управитель Союзівки Володимир Квас та члени турнірової комісії Ярослав Рубель, інж. Ракочий, ст., Ю. Савчак і Зенон Снилик.

Наступний турнір на Союзівці — це змагання у подвійній та мішаній грі, які відбудуться 2-3 серпня ц.р.

Ідемо на Фестин

(РЕПОРТАЖ)

Пам'ятаєте давні, славні „фестини" в рідному краю?... Грає сокільська оркестра — „самі ноги підносяться", крутиться „колесо щастя", всі аж лягають від „перегонів у мішках". Хлопчаки лізуть — не вилізуть на ховзький і високий стовп — його добре милом намазали хитрі організатори фестину — досягнути хочуть трофей найбільший — кільце пресмачної ковбаси.

Гей, гарні були часи, хоч як нас тиснула „Ржеч Посполіта", але ж ми були молоді, а навколо нас були — рідний люд і рідна земля...

На еміґрації наші фестини заниділи, як і багато дечого іншого, перезвались по новому на „пікніки", перетворились на звичайну прогулянку автами, з наїдками та випивкою на траві. Та минулої неділі я був на фестині такому веселому, як у рідному краю, фестині ще більшому, ніж у славному місті Сяноку бувало. Це був традиційний уже „лемківський фестин", що його зорганізували цього року знов чотири братні відділи Організації Оборони Лемківщини - з Ню Йорку, Нюарку, Пассейку й Елізабету.

Зранку небо понуре й захмарене, не хочеться з дому виїжджати, ану 'ж буде дощ! Але, як кажуть наші заздрі сусіди, „Пан Буг ласка на русіни!" Небо розхмарилось, сонце засвітило, їдемо — навколо чудове раннє літо,зелень свіжа, нюджерзійські підміські хутори. Доїжджаємо до Бавнд Бруку, на право цвинтар славний, пантеон український і височенна церква-пам'ятник, але ми наліво скручуємо, до „Українського села". Ця осля дійсно нагадує село, будинки старосвітські, сад великий і лука трависта, гарна, отака, як вигін був колись у кожному селі. Тільки ж тут той вигін поділений - з одного боку сотні авт стоять і автобусів чотири, а по дтугім боці народ „пікнікує" на траві і дітей чимала громадка бігає - гойдаються, ковзаються, пускають „орлів", здебільшого під охороною добрих дідусів і бабусь.

А навколо будинків - народу сила силенна товпиться, відвідують буфет, у льотерію грають, розкуповують народні мистецькі вироби. А найбільше - балакають, усі веселі такі, з близьких і далеких стейтів з'їхались, давно небачених земляків стрінули.

От - розказує мій знайомий аж із Австралії П.П. — про свою недавню подорож в Україну. Він особливо відвідати хотів своїх близьких, яких виселено з рідного лемківського села в підсовєтську Україну. Знайшов їх аж у Миколаївщині, недалеко від Чорного моря. Живуть непогано вони, хати і меблі є, але їм усе таки сумно. Навколо — степ рівний, а їм так хочеться рідних гір. І люди в Чорноморщині живуть мішані, говорять суржиком, а сусідів-лемків цураються, „бандерівцями" називають їх. Хоч наші поселенці там ніби серед своїх живуть, а тримаються окремо, невеликою громадкою, мов на чужині. Лиш у колгоспі працюють усі разом.

...А от під деревом невелика групка молодих лемків сидить і дівчата з ними гарненькі, тільки мови рідної не знають, видно недавно приїхали з Польщі, розмовляють по-польськи. Тільки як співати почали — рідних лемківських і повстанських пісень, то співали всі разом гарно і рівно.

Та ось починається „офіційна" частина фестина. Програмою проводить молодий чоловік, недавно прибулий п. Гаргай, із приємною лемківською вимовою. Вітає присутніх керівних діячів лемківського організаційного руху і навіть одного гостя з далекої Швеції, п. Куця, туриста, що схотів подивитися на лемківський фестин. І наприкінці, найсердечніше вітає головного промовця імпрези Валентина Мороза.

Говорить Мороз — і вся громада слухає — мов заворожена. Говорить про місце Лемківщини в українському світі. Підкреслює особливу вагу й потребу в нас реґіональних племінних традицій (він же автор „Хроніки опору", співець гуцульського Космача!). Говорить про особливу прикмету й силу Лемківщини в її консервативному архаїзмі. Правда, архаїзм той довів також до розбиття лемківського племені на лемків-українців і русинів, але ж у цьому промовець не бачить особливого лиха, коли б тільки оті „русини" зрозуміли, що без духової єдности з усім народом рідним, без великої української культури, без Шевченка і Лисенка, вони безслідно розплинуться між чужими так, як вони вже втратили майже повністю власне молоде покоління.

А ми не можемо забути рідної Лемківщини, бо вона, з її чудовою стародавньою культурою, з її Антоничем і Никифором і Горбалем, є частиною нашої України. Племінна різноманітність потрібна нам, вона традиційна й органічна, у відміну від деяких старих, нині віджитих партійно-політичних ворожнеч. Бо серед нас тут бачить Мороз лиш дві справжні партії — тих, що байдужі, і тих, що живуть болем і тугою за поневоленою батьківщиною. А хіба ж трагедія лемківського геноциду не є особливим джерелом нашого національного болю і нашої ідейної наснаги?

Далі в програмі ми бачимо виступи нашої молоді — СУМ-івської танцювальної групи з Пассейку, премилих дівчаток і хлопців. Вони виконують народні танці і обрядовий обжинковий танок під кермою недавно прибулої молодої лемківської діячки Марійки Дупляк.

А потім — неофіційна частина. Грає симпатична оркестра „Вишивки", грає по-соборницьки — нові й давні центрально-українські вальси й лемківську „Ой, чорна, я си чорна". Але танці здебільшого пристосовані до смаку танцювальників середнього віку, бо їх найбільше, та ще й малі-малесенькі „кавалери" з дівчатками попід ноги крутяться. Де ж молоді? Вони грають у відбиванку, мабуть їм „рок" більше підходив би, ніж вальс, а при тім тут певно є „дженерейшен ґеп", не даром вони в Америці виросли.

А все таки, який милий і спільний-об'єднаний у цілості отой лемківський фестин! Присутнім не-лемкам (їх досить багато тут) аж заздро робиться.

Питаємо організаторів — скільки було учасників цього фестину. Статистика, як звичайно в нас, неясна. Квитків лиш 800 продано, але й без квитків чимало було — учасників організованих груп, дітей. Обраховують — було нині між 1000 і 1500 людей.

Вечоріє, накрапає дощ, час додому їхати. Від'їжджаємо — але ж більшість учасників аж ніяк не думає роз'їжджатися, видно приємно їм на цьому лемківському фестині.

О.Михайлів

Філядельфійський щоденник помістив статтю українки

Філядельфія, Па. — У філядельфійському щоденнику „Інкваєрер" з дня 2-го липня ц. р. появилася стаття Уляни Балух-Мазуркевич п.з. „Українцям відомо про совєтський режим". У. Мазуркевич є головою Комітету Оборони Національних і Людських Прав в Україні та відома активістка в різних крайових і місцевих організаціях, які виступають в обороні прав людини.

У статті У. Мазуркевич пише про совєтську „Делеґацію миру", яка роз'їжджає по більших містах ЗСА з метою, щоб відтягнути публічну увагу від репресій совєтської влади в нутрі країни та від своїх узурпаторських цілей, таких, як Афганістан. Представники засобів масової інформації вже перевели з делеґацією інтерв'ю — і виглядає, що ця місія не приїхала надаремно.

Тим часом в Україні у зв'язку з Олімпійськими іґрищами, які небавом мають відбутися в СССР — стверджує У. Мазуркевич, — посилено русифікаційний процес та арешти. Заарештовано 33-ох членів Української Гельсінкської групи, з цим, що давні стандартні обвинувачення — „антирадянської аґітації і пропаґанди" сьогодні замінено на закиди в уживанні наркотиків гомосексуалізмі, знасилуванні і тим подібне. Цей новий напрям у політичній лінії Совєтського Союзу зумовлений тим, щоб в очах світової опінії дискредитувати учасників руху в обороні прав людини, приписуючи їм кримінальні злочини.

Свою статтю У. Мазуркевич закінчує сподіванням, що коли прийде до Мадридської конференції в листопаді, західня преса представить світові переслідування прав людини в СССР, цим самим піддавши їх під загальний міжнародний осуд. А цього, — пише І. Мазуркевич, — очікують тисячі дисидентів, з яких один сказав такі слова: „Ваша праця зменшує наші страждання".

УККА видав...

(Закінчення зі стор. 1)

тра критика Александра Солженіцина за його метаморфозу з борця за людські права в оборонця російського націоналізму й імперіялізму.

В брошурці УККА є відома цитата колишнього Державного секретаря Діна Ачесона з 28-го червня 1951 року, де він вірно порівняв царський імперіялізм з совєтським російським імперіялізмом; експанзія Москви ведеться в трьох напрямках: схід, захід і південь, з тією самою політичною ціллю — захопити нові території та поневолити нові народи.

Далі в брошурці вміщені: оригінальна резолюція поневолених націй, список поневолених націй включно з Афганістаном та короткий перегляд історії поневолених націй в СССР.

На закінчення є пригадка, що Тиждень Поневолених Націй має велике значення, бо резолюція стала американським законом, який зобов'язує Президента ЗСА кожного року видавати проклямації Тижня Поневолених Націй. Досі Канцелярія УККА вислала 11,000 примірників брошурки до своїх відділів.

Автором брошурки є д-р Володимир Душник, редактор „Українського Квартальника", журналу, що його видає УККА з 1944 року.

Збіркова листа ч. 4

Список жертводавців на Закордонне Представництво Гельсінкської Групи.

Збіркова кампанія УДР

ДЕТРОЙТ

По 50 дол.: І. В., Ф. Єфименко, У.К.Б.
По 30 дол.: Б. Мельничук.
По 25 дол.: М. Смик, О. Зозуля, М. Самокішин, В. Ковальський, П. і Л. Китастий, І. і Н. Романчук, К. Коваленко, П. Майсюра, Я. Білецький, А. Бірко, В. Колодчин, Л. Б.
По 20 дол.: Г. Омельченко, Ф. І. Федоренко, І. Мурга, Н. Мурга, М. Кот, І. Халява, д-р Г. Вовк, С. Пертуша, І. Петруша, А. Самарський, П. Берман, Д. С., Х.
По 15 дол.: Г. Мільчинська, А. Жуковський.
По 10 дол.: М. Олексієнко, Г. Захарчук, Я. Старущак, Л. Жура, П. Гончаренко, Р. Тарнавський, А. Крупський, В. Паніш, У. Волинець, Я. Сена.
По 5 дол.: І. Качмар, А. Гунель, А. Малишко, Н. Водяник, Ф. Федоренко, О. Лісківська, Я. Цісарук, Р. Касараба, С. Ковалів, С. Івчун, А. Малкович, П. Китастий, В. Букса, В. Косик, Н. Петрина, А. С., М. Мушинський.
По 3 дол.: Попов Гр.

НЮ БРІТЕЙН

По 25 дол.: В. Самофал, М. Горошко, Р. Процик, В. Ґлова, Е. Мельник.
По 10 дол.: В. Тінишин, М. Дикун, С. Рочняк.
По 5 дол.: С. Перун, М. Шафран, Р. Іваник, І. Мельник, М. Бабій, П. Березюк, М. Шулевський.
По 4 дол.: П. Перун, М. Радьо.
По 2 дол.: С. Хомин.

СТ. ПЕТЕРСБУРҐ, Фльорида

По 25 дол.: Люся Арвін.
По 20 дол.: Т. Ваньо, Ю. Карасевич, Джозефін М.
По 10 дол.: Р. Цегельський, С. Данкай, Ю. Кульчицький, от. Стефан, Б. Головід, З. Федевич, І. Вертипорох.
По 5 дол.: В. Мазуркевич, Крижановський, К. Хомик, Соколовський, В. Гуцуляк.
По 2 дол.: М. Медвідь, Катерина Ст., Дробіш, А. Мазуркевич.
По 1 дол.: М. Павлишин, М. Борецький.

ЗБІРКА ПРОДОВЖУЄТЬСЯ.

Безпосередні пожертви через ЗУАДК. Чеки виставляти на U.U.A.R.C. — Helsinki Group, Account No. 5968.

Замість квітів на могилу, моеї Дорогої Сестри

бл. п. Евгенії з Галущинських Кухтин

складає 50.00 долярів на Патріярший Фонд

Іванна ГРИНЕВИЧ з Родиною

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшов від нас у Вічність, 3-го квітня 1980 року, в Балтімор, Мд., наш Найдорожчий

ЧОЛОВІК, БАТЬКО, ДІДУСЬ І ПРАДІДУСЬ

бл. п.

ПРОКІП НАДОЗІРНИЙ

Складаємо щиру подяку Високопреподобному о. Анатолієві Булавці, пароховi УПЦеркви св. Михаїла в Балтімор, за похоронні відправи в похоронному заведенні, в церкві та на цвинтарі у Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Дякуємо Церковному Хорові за спів у часі Панахиди і Служби Божої.

Сердечна подяка Рідним, Друзям і Знайомим, що своєю участю вшанували пам'ять Покійного.

Щиро дякуємо Усім, що зложили пожертви на Заупокійні Служби Божі, на Музей у Савт Бавнд Бруку, „Пластовий Шлях", НТШ та „Наше Життя", як рівнож за квіти.

Щире спасибіг Сестрицтву в Савт Бавнд Бруку за приготування тризни.

Дякуємо дирекції похоронного заведення Lilly and Zeiler за зразкове переведення похоронів.

Хай Всевишній Господь нагородить Усіх щедрими ласками.

МАРТА — дружина
ЄВГЕНІЯ — дочка з чоловіком ЮРІЄМ і дітьми РОСТИСЛАВОМ, РОМАНОМ І ТАРАСОМ
ЙОСИФ — син з дітьми ЮРІЄМ і ОЛЬГОЮ та зятем РОМАНОМ і внуками ВЛОДЬОМ І ІРЦЕЮ
ОЛЬГА — дочка з чоловіком ВАСИЛЕМ і дітьми ІРИНОЮ та ЮРІЄМ
ВІКТОР — син з дружиною АРЕТОЮ і дочкою НАТАЛОЧКОЮ

З глибоким болем повідомляємо, що 1-го липня 1980 року, відійшов у кращий світ, наш Незабутній

СИН, МУЖ, БАТЬКО І ДІДО

СВ. П.

ЄВГЕН ПРИХОДЬКО

на 68-му році життя.

ПОХОРОН відбувся 5-го липня 1980 р. на цвинтарі Моунт Олівет у Вашінґтоні, Д. К.

•

Родина щиро дякує усім Приятелям, що своєю участю в похоронних відправах звеличили пам'ять Покійного.

Горем прибиті:

батько — ВІКТОР
дружина — МАРІЯ
син — МИКОЛА з дружиною ФАРІБОЮ
дочка — АНЯ ЛИНСКОТ з мужем ЛЕРОЙОМ
внучка — ХРИСТЯ

•

Замість квітів на свіжу могилу, просимо складати пожертви на УВАН.

Урочиста подія в парафії св. Константина в Міннеаполісі

Подія, яка відбулася в Міннеаполісі 18-го травня, стала найкращим доказом того, що великого успіху можуть осягнути українці з вмілим проводом і спільним зусиллям всієї громади. Цього дня в українській католицькій парафії св. Константина, де парохом є о. прелат д-р Степан Кнап, відбувся з нагоди сплачення всіх боргів урочистий акт спалення заставного документу-мортґеджу.

Завдяки вмілим заходам і наполегливій праці отця і великій жертвенності вірних, невелика числом громада, бо всього тільки 250 родин, стала повноправним власником нової церкви, приходства і приміщення на музей українського мистецтва названого іменем Блаженнішого Отця Йосифа.

На місці, де колись стояла невелика церква, збудована в 1913 році нашими першими поселенцями, стоїть тепер, здвигнений вісім років тому за 1,200,000 долярів, імпозантний комплекс будівель. Візантійський стиль святині, розмальований мотивами українського церковного мистецтва, робить її не тільки притягаючим місцем для молитви, але також таким, що звертає на себе увагу зразком культурної спадщини нащадків українського народу в цій країні.

Майстерно пов'язане мистецьке оформлення з архітектурним стилем церковної будівлі вміло віддзеркалює містику Східньої Церкви і пов'язаного з нею українського мистецтва. Це, як також виставлені в музеї зразки українського мистецтва — понад триста побільшених фотографій наших церков в Україні і поза її межами, різьби, кераміка, вишивки і писанки — викликають подив і захоплення у чужих, а глибоку гордість і вдоволення у своїх, зокрема в молоді.

Характерним для цього осередку Помісної Української Католицької Церкви є те, що він повстав саме тепер, коли в Україні йде наступ на релігійне і культурне життя українського народу, коли наша віра заборонена, а церкви руйнуються. Також не можна недобачати, що з історією релігійного осередку символічно пов'язані різні покоління українського народу. Його будову ініціював і довів до успішного завершення нащадок поселенців з Лемківщини, о. прелат д-р Степан Кнап. Хрести, виставлені на вершках купол церкви, святив прибулий в 1972 році з України Ісповідник Віри Владика Василь Величковський. Розмалював і прикрасив церкву син столиці України Києва маестро Михайло Дмитерко. Посвятив і передав до вжитку вірних святиню також нащадок українських піонерів, покійний вже Владика Ярослав Ґабро. Все це завершив своїми відвідинними і благословенням сам Патріярх українського народу Блаженнійший Отець Йосиф.

Треба надіятися, що ці історичні факти будуть зобов'язувати власників цього релігійно-культурного осередку докласти якнайбільше зусиль, щоб в ньому гуртувалися нащадки українського народу, зберігали свою прадідівську віру, обряд і традиції.

Урочиста програма з нагоди переходу на власність громади цього багатого на історію майна складалася з двох частин: Благодарственної св. Літургії і святкового бенкету. Святу Літургію відслужив в заповненій по береги церкві о. прелат Василь Білинський, адміністратор епархії св. Николая, о. прелат Степан Кнап і о. монс. Константин Бердар. Для багатьох вірних це був глибоко зворушуючий момент, бо св. Літургію українського обряду і українською мовою служили народжені поза межами України сини її народу. А це підсилювало надію, що український нарід незламний, а його Церква буде жити вічно.

Глибоку змістом українською й англійською мовами проповідь про важливість зберігання української культурної спадщини в Америці виголосив о. прелат Василь Білинський.

Після релігійної частини відбувся в шкільній авдиторії святковий бенкет, в якому взяли участь понад 400 парафіян і запрошених гостей. Організація цієї частини свята була в руках Марії Стець і Григорія Литвина.

За головним столом, крім о. прел. Василя Білинського, о. прел. Степана Кнапа й о. монс. Константина Бердара, засіли також представники інших церков, о. Михайло Гітті; о. Вірджіл О'Ніл; о. Френк Діковскі; о. Йосиф Федишак; о. Йосиф Балянт; а також архітект Віктор Гілбертсон; маестро Михайло Дмитренко; головний прокурор стейту Міннесота Ворен Спанавс; представник банку, що жертвував десять тисяч долярів на будову церкви, Френк Пічі; адвокат епархії Джеймс Сартелла, д-р Іван Дорощак, Григорій Литвин і д-р Михайло Козак.

Після молитви „Отче Наш" у виконанні церковного хору під керівництвом інж. Євгена Карп'яка свято відкрив голова організаційного комітету Григотій Литвин. Дальше ведення програми було в руках господаря бенкету Михайла Козака. В своєму слові д-р Козак пригадав присутнім що хоч перші поселенці з України приїхали до Міннесоти сто років тому, через заходи ворогів українського народу організована громада існує всього 67 років.

За цей недовгий час це вже вдруге українці католики урочисто відзначають сплачення парафіяльного боргу. Перша така подія відбулася 2-го лютого 1943 року, коли невелика горстка піонерів після багатого труду і перепон стала повноправним власником церковного майна. Тепер прийшла друга така нагода, сказав доповідач, а це виключно завдяки вмілому проводові пароха і жетвенності його вірних. На закінчення слова всі присутні встали з місць і нагородили о. прелата Кнапа голосними оплесками.

Після обіду від священиків вітав присутніх о. прелат Білинський. Він сказав, з якою пошаною, любов'ю і подивом ставився до вірних парафії св. Константина покійний Владика Ярослав Ґабро і як сильно він переживав, коли довідався, що через близьку смерть не зможе особисто взяти участи у завершенні цього великого діла громади.

Маестро Дмитренко в своєму слові закликав присутніх до дальшої праці, до поширення музейного приміщення і збільшення кількости мистецьких експонатів.

Головний прокурор Спанавс висловив подив за жертвенність і працьовитість українців і за їхній позитивний вклад в життя американського суспільства.

Д-р Дорощак, голова фінансових кампаній на фонд будови церкви, дякував всім, хто своєю працею і жертвами причинився до цього великого успіху української громади. З привітами виступили також о. Бердар, колишній посадник міста Алберт Гофстед, адвокат Сара телла і Френк Пічі.

Програму бенкету доповнювали і робили різноманітною пісні церковного хору і танці молодшої групи танцювального ансамблю „Заграва" під керівництвом Мирона Павлишина.

На закінчення свята відбулася найважливіша подія, а саме акт спалення заставного документу - мортґеджу. Це виконали о. прелат Кнап і представник Союзу Українців Католиків „Провидіння" о. монсеньйор Бердар при співучасті представників парафіяльних організацій і жертводавців: д-ра І. Дорощака, Івана Шеоарда, Марії Стець, Олени Карп'як-Бенцаль, Марії Іванок, Олени Семірозум, Михайла Заставного, Семена Завадського і Станислава Садовського. При цьому о. прелат Кнап згадав щедрих жертводавців, покійних вже Петра і Анастазію Яворських і стареньку Павлину Павзик. Він також ще раз подякував жертводавцям і співробітникам та вказав, що цей день став найкращим доказом того, скільки добра можна зробити з доброю волею і спільним зусиллям.

Піснею „Боже, вислухай благання", що її заспівали всі присутні, закінчено це історичне свято, яке надовго залишиться в пам'яті всіх учасників, як приклад до наслідування.

д-р Михайло Козак

В КНР зліквідовано російське православ'я

Пекін, КНР. — З поширенням російських впливів у Східній Азії, а відтак в Китаї і на сумежних з ним територіях, в тій країні постала Російська православна церква. Ця церква стала дуже швидко інструментом російського імперіялізму. Тепер вона не має доступу до Китаю.

Російська православна церква завжди була дуже слухняним знаряддям колись царської, а тепер совєтської політики проникання. В Китаї вона, згідно з державною політикою Москви, довгий час тягнулася позаду подій. Час її розвою й поширення надійшов щойно під кінець XIX сторіччя, коли ослаблений Китай підписував різні так звані нерівні договори з різними імперіялістичними країнами. Посівши й забезпечивши за собою величезні впливи в Манджурії і майже повну контролю на манджурських залізницях, Москва притягнула і Російську православну церкву до здійснювання своїх імперіялістичних цілей.

З приходом до влади китайських комуністів 1949 року почалася нормальна протирелігійна політика на зразок Совєтського Союзу, який тоді був „недосяжним взірцем" для Мао і його товаришів. Під ударами цієї антирелігійної політики впала також Російська православна церква в Китаї. Москва не лише раділа з того, але й наштовхувала Пекін до загострення його антирелігійної політики. Будівлі й інші добра Російської православної церкви, очевидно, перебрав совєтський уряд, а в приміщеннях російської православної місії в Пекіні містяться бюра совєтської амбасади.

Але тепер становище на цьому відтинку змінилося.

З одного боку Москва намагається використати православну церкву для своїх політичних цілей, а з другого — новий курс китайських комуністів не лише допускає відбудову церковного життя, але в деяких випадках навіть сприяє йому. Одначе на спроби Москви відновити Російську православну церкву в Китаї Пекін відповів негативно. Принаймні поки що.

Проте цей сам Пекін дозволив і допоміг прибути в місто грецькому єпископові Анастасієві, професорові Атенського університету і керівникові „Апостолікі Діяконія" Грецької православної церкви. Єпископ Анастасій відслужив першу православну Службу Божу після довгої перерви в Пекіні, але в приватному приміщенні, бо церковні будинки належать російській амабасаді.

ХРАМОВЕ СВЯТО

Ґлен, Спей, Н.Й. — Будівельний комітет УПЦеркви свв. Петра і Павла влаштовує тут в неділю, 13-го липня ц.р., Храмове Свято. О год. 11-ій рано — Служба Божа, а потім пікнік на оселі УБСоюзу „Верховина". Автобус до Ґлен Спей від'їде з-під УНДому при 2-ій евеню о год. 7:30 ранку. Квитки на автобус можна набувати в УПКредитівці —309 Схід 9-та вулиця, тел. (212) 533-2980.

ТЕЛЕВІЗІЙНИЙ ПІКНІК

Бавнд Брук, Н.Дж. — Година Українських Мельодій, радіо-телепередача Романа Мариновича влаштовує в неділю, 13-го липня ц.р. від год 12-ї дня в Українському Селі в Бавнд Бруку — телевізійний фестин-пікнік. Грає популярна оркестра Йосифа Ждовича; вступ 3 доляри для дорослих, 2 для молодих і пенсіонерів. Дохід призначений на фонд української телевізійної програми.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 12-го ЛИПНЯ 1980 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. І. Хрестителя 270 Відд., о год. 7-ій веч. в УНДомі. На порядку: звіти — фінансовий, організаційний, збирання членських вкладок та інші важні справи. Проситься чл. прибути, заплатити вкладки, або посилати поштою на адресу фін. секр. — S. Ostrowsky, 29 Lexington Ave., Jersey City, N.J. 07304. Tel.: (201) 432-2983. — Управа.

НЕДІЛЯ, 13-го ЛИПНЯ 1980 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори С-ва Пресв. Богородиці 36-ий Відд., о год. 1:30 по пол. в кафетерії школи св. Йосафата при 940 Рідж Ровд Іст у Рочестері. Проситься всіх членок взяти участь у зборах та вирівняти належні вкладки. — Стелла Гошовська, Марія Ковальчук, Параска Демянів.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. І. Хрестителя 76-ий Відд., о год. 1-ій по пол. в українській католицькій школі при Сенфорд і Айві вул. Проситься чл. прибути, відібрати дивіденди і вирівняти залеглі вкладки. — Юлія Демчук, фін. секр.